

De laatste tocht

1

De woestijn strekte zich uit van horizon tot horizon. Duinen die in het licht van de ondergaande zon oranje kleurden stonden voorovergebogen in de wind, alsof ze een lange rij van reizigers vormden. Slechts in één richting werd het landschap platter en stak er hier en daar een cactus uit de droge ondergrond. Het waren geen echte cactussen, meer een soort reusachtige paddenstoelen. Maar ze hadden scherpe doorns dus de naam 'cactus' dekte de lading.

Af en toe rukte de wind een schep zand los van één van de duinen om het vervolgens te dumpen op de volgende. Het ging langzaam, maar dit was de enige manier waarop de duinen zich voort konden bewegen. Gelukkig leken ze geen haast te hebben. Als ze ogen hadden gehad, dan hadden ze in verwondering gekeken naar de reiziger die over hun ruggen klauterde.

De temperatuur liep hier gemakkelijk op tot 50 graden Celsius maar ondanks de hitte was de reiziger gekleed in een lang gewaad. Mouwen beschermden zijn armen en een witte sjaal was om zijn hoofd gewikkeld. Zonder die bescherming zou de hete wind elke druppel vocht uit hem gezogen hebben. Vreemd genoeg was de droogte van de lucht de enige reden dat de warmte nog enigszins draaglijk was. Er waren hier al jaren geen wolken geweest, hoewel de sterke wind zo nu en dan een regenloze storm aanvoerde uit het noorden. De stormen brachten alleen een extreme wind en oorverdovende bliksem. De glazen ballen van gesmolten zand die achterbleven waren een stille getuige van de kracht die dit ongestuurd landschap soms te verduren kreeg.

2

Eén van die ballen deed Zack struikelen. De plotselinge beweging stuurde een scheut van pijn door zijn vermoeide gewrichten. Hij wist met zijn armen zijn val te breken, maar zijn laatste waterfles viel op de grond. De dop vloog eraf en de helft van de fles liep leeg in het zand.

"Idioot!" beet Kate hem toe. "Ik heb je niet tot zover meegesleept om je nu zo makkelijk dood te laten gaan!"

Net als hij was ze gekleed in veel te warme kleren, maar uiteraard was er op haar voorhoofd geen druppel zweet te zien.

De laatste tocht

"Dat gevloek is nergens voor nodig, Kate," vond Zack. "De situatie kan niet veel slechter dan hij al is."

"Waarom probeer je het dan zo hard, imbeciel?"

Dit was precies hoe hij zich haar herinnerde: ze haalde het bloed onder zijn nagels vandaan met elk woord dat ze uitbracht. Hij pakte de waterfles en schroefde de dop er weer op. Hij had de neiging zoveel mogelijk water te sparen, maar er was geen reden om zo voorzichtig te zijn: hij wist dat dit binnen niet al te lange tijd zou aflopen. Dat wisten ze allebei.

Tegen de tijd dat de zon onder de horizon verdween begon het landschap te veranderen van woestijn naar wat op deze planeet doorging voor prairie. De duinen gaven hun eindeloze tocht op en het zand veranderde van een hoop losse korrels in een stevige ondergrond. Het was hier makkelijker lopen en het feit dat er zelfs af en toe een struik zonder doorns groeide maakte dat de omgeving minder vijandig aanvoelde. Ook de lucht voelde prettiger aan en de warme wind was wat gaan liggen. Maar er waren nog steeds geen dieren te bekennen; geen vogels, geen hagedissen, zelfs geen insecten. Het kolonieschip wachtte voorzichtig in een baan rond de planeet omdat ze geen leven hadden willen verstoren, maar het leek erop alsof ze voor niets zo op hun hoede waren geweest.

De grondploeg van achttien man, nee, zestien zonder hem en Kate, was waarschijnlijk zo druk bezig met het uitladen van goederen dat ze zijn vertrek niet op zouden merken voordat hij ver genoeg was om niet gevonden te worden. De mini-helikopter kon niet gemist worden dus daar zouden ze vroeg of laat naar komen zoeken. Hij had de zender aan gelaten, dus die zouden ze wel vinden.

De laatste zonnestralen doorboorden de aanstormende nacht en als dit een cliché was geweest dan had Zack het laatste licht van de dag gebruikt om een comfortabele plek voor zijn tent te zoeken en hout te sprokkelen en had hij de hele nacht gitaar zitten spelen rond een kampvuur. Maar daarvoor waren er hier te weinig struiken en zelf als die er wel waren geweest: hij had geen tent. En zeker geen gitaar.

Dus toen hij te moe was om verder te lopen liet hij zich gewoon vallen op het zand. Kate ging naast hem zitten. Hij begon tegen haar te praten omdat het zo makkelijk was om te doen alsof er niets gebeurd was en ze een gesprek konden hebben zoals ze die hadden gehad voordat ze hier kwamen. Voor Zack leek dat maar een paar weken geleden, maar voor haar was het generaties terug. Ze had hem herhaaldelijk verteld dat ze geen zin had om te praten maar hij had behoefte aan een luisterend oor, voordat hij gek werd van de brandende zon of de extreme koude 's nachts.

De laatste tocht

"Is dit hoe je had verwacht dat het zou zijn?" probeerde hij, hoewel hij wist wat Kate zou zeggen, nog voordat ze het gezegd had.

"Je weet donders goed dat dat niet zo is," snauwde ze. "Ik zou willen dat we ons beter hadden gerealiseerd wat het betekende om hier naartoe te gaan. Voor jou. Voor mij. Voor *ons*."

"Los van ons bedoel ik."

"Er is geen 'los van ons'! Zie jij hier iemand anders?"

"Je snapt best wat ik bedoel. Ik had niet verwacht dat de lange reis en het seriële klonen dit effect op je zouden hebben. En jij ook niet."

"Dus nu is het opeens mijn schuld!" reageerde ze verontwaardigd, alsof ze deze woordenstrijd niet al tientallen keren eerder hadden gehad.

"Het was in ieder geval niet mijn fout," verdedigde Zack zichzelf. "Ik sliep al die tijd."

"Misschien hadden we samen wakker moeten blijven," gaf Kate toe, zonder met zoveel woorden te zeggen dat hij gelijk had.

"En generatie na generatie samen oud worden? Daar heb ik het met mijn Kate over gehad. Het leek ons toen geen goed idee."

"We waren in ieder geval niet zo uit elkaar gegroeid."

"Misschien wel."

"Misschien," gaf ze toe. "Maar dan was het minder pijnlijk geweest."

3

Hij pakte zijn slaapzak uit en rolde zichzelf er zo strak mogelijk in terwijl hij al zijn kleren aan hield. De nacht zou weer bitter koud worden en niet voor de eerste keer hoopte hij dat hij niet meer wakker zou worden, alleen maar om weer met vermoeide benen op pad te moeten gaan. Kate keek hem al die tijd met medelijden aan, maar ze bleef zitten waar ze zat.

"Hoe was het om door jezelf opgevoed te worden?" Hij had haar die vraag vaker gesteld maar ze had nooit echt antwoord gegeven. Dit keer leek ze wel bereid om de vraag serieus te nemen.

"Het was vreemd in het begin. Mijn 'moeder' zei dat ze mijn gedrag herkende van de verhalen die haar eigen moeder haar verteld had. We vonden dezelfde dingen lekker, we luisterden naar dezelfde muziek. Dat klinkt logisch als je elkaars kloon bent maar ik realiseerde me in die tijd nog niet goed wat dat betekende. Het viel me alleen op hoeveel meer ik op mijn moeder leek dan op de andere piloten." Zack had Kate sinds hij wakker was geworden niet zo lang horen praten zonder te vloeken dus om haar niet te onderbreken hield

De laatste tocht

hij zijn mond. Hij knikte slechts bevestigend, ook al kon ze hem in de schemering waarschijnlijk toch niet zien.

"Ik heb natuurlijk alleen het laatste deel van de reis meegemaakt. Tegen de tijd dat ik de bediening van mijn moeder overnam waren we al begonnen met afremmen. Ik was de zevende generatie van klonen, maar de eerste die kon ervaren waar we eigenlijk naar onderweg waren."

Ze pauzeerde even, alsof ze verzonken was in herinneringen aan die tijd.

"Mijn moeder zag de planeet alleen door de ramen van het schip, ze overleed voordat ze een voet op het oppervlak kon zetten."

"Wat heeft ze je over mij verteld?" durfde Zack haar te onderbreken met een vraag.

"Ze vertelde dat er iemand in stasis op me wachtte. Ze maakte een sprookje van je, maar ik kon horen dat ze alleen maar herhaalde wat haar eigen moeder haar verteld had. Ze zei dat je een bijzonder persoon was, dat je mooi was en lief en begrijpend. Maar er klonk geen passie in haar stem, hooguit de bewondering van iets onbereikbaars. Ze liet me de logboeken van de oorspronkelijke Kate lezen, die vanaf jullie vertrek dingen op papier gezet had. In *die* stukken las ik passie maar op de een of andere manier kon ik me er niet in vinden."

"Waarom ben je dan niet bij me weg gegaan?"

"Omdat ik mijn moeder had beloofd dat ik het zou proberen. Ik weet dat ik dat nooit had moeten beloven; dat het een fout was."

De woorden 'het spijt me' hingen in de lucht, maar ze sprak ze niet uit. "Je kunt beter gaan slapen," zei ze. Zijn vermoeide spieren waren het met haar eens en hij gaf toe: "Je hebt gelijk, welterusten."

Hij draaide zich op zijn zij en ze kroop tegen hem aan. Ze rook en voelde als de Kate die hij zich herinnerde en zolang ze niets zei kon hij doen alsof er niets gebeurd was. Heel even, net voordat hij in slaap viel, had hij spijt van alles wat hij had gedaan.

4

Gelukkig was ze de volgende ochtend weer net zo humeurig als altijd. De nacht was de koudste geweest tot nu toe: Zack's spieren deden pijn en de honger stuurde regelmatig pijnscheuten door zijn maag. Kate's humeur was een weerspiegeling van hoe hij zich voelde.

Ondanks alles stond hij op. Hij vouwde zijn slaapzak op en stopte die terug in zijn rugzak. "Waarom neem je nog de moeite, slappeling? Je weet dat dit een langzame zelfmoord is en zelfs dat kun je niet goed doen." Maar ondanks dat ze haar best deed om hem te

De laatste tocht

kleineren, was het schuldgevoel van de vorige avond blijven hangen, want hij zag nu de vingervormige blauwe plekken in haar nek.

Hij negeerde haar, in de wetenschap dat dat haar alleen nog maar bozer zou maken, en begon weer te lopen in de richting waarvan hij dacht dat hij gisteren ook gelopen had. Ze had gelijk in één ding: deze tocht kon maar één einde hebben. Hij sleepte zichzelf voort zonder doel en accepteerde de hitte, de kou en de honger als de straf die hij verdiende. Er was geen reden om elke morgen op te staan, maar hij wilde zover mogelijk van de rest van de grondploeg zijn, zodat ze hem niet zouden ontdekken voordat dit allemaal voorbij was. En om de een of andere reden had hij gewoon het gevoel dat hij door moest lopen.

Die nacht had Zack gedroomd over de tijd dat hij en Kate aan boord gingen van het kolonieschip. Vanaf een balkon bovenin de enorme hangar had hij over het schip uitgekeken; het was het grootste gevaarte geweest dat hij ooit had gezien en zelfs het naderende afscheid was niet genoeg afleiding van dat waanzinnige uitzicht. Een deel van de inhoud van het schip was bedoeld als leefruimte voor de piloten die zich als vrijwilliger hadden opgegeven om wakker te blijven. Elk van hen had de ruimte van een groot huis tot zijn of haar beschikking, wat een beetje overdreven leek. Maar de psychologen hadden erop gehamerd dat reismoeheid en, voor de eerste generatie, heimwee alleen bestreden konden worden met genoeg leefruimte. Het contrast met de efficiënte stasis-hallen die ruimte boden aan de duizenden mensen die de reis in diepe slaap zouden maken was groot.

"Je had kunnen weten dat het niet zou werken. Dat had mij al die moeite bespaard," raadde Kate waar hij aan dacht.

"Je was er zelf bij, Kate," merkte hij op.

"Ik was verliefd. Vraag me niet waarom dat nou zo nodig op jou moest zijn."

"Dat heb ik me ook altijd afgevraagd. Ik wist dat je ver boven mijn stand was. Maar wat had je dan verwacht? Dat ik je af zou wijzen?"

Het was niet eens zo ver gezocht als hij het deed overkomen. Hij had toen al geweten dat ze te mooi voor hem was. Dat was ze nog steeds, want het klonen had daar niets aan veranderd. Toen ze elkaar ontmoetten had hij wekenlang geen bril gedragen in de hoop dat ze hem zo aantrekkelijker zou vinden. Pas toen hij het risico liep zijn opleiding te verknallen had hij hem weer opgezet. Tegen die tijd had hij gelukkig al haar aandacht, maar de onzekerheid was altijd gebleven. Toen ze hem voor het eerst wilde zoenen had hij een fractie van een seconde overwogen zijn gezicht weg te draaien maar dat had maar even geduurd.

"Je was lief voor me," vervolgde ze. "Op dat moment had ik dat nodig."

De suggestie dat ze nu iets anders nodig had was bijna tastbaar.

Zack draaide zich om en keek achter zich. Voor het eerst kon hij de helikopter niet meer zien. Op dat moment had hij er een punt achter kunnen zetten, maar om de één of andere reden voelde hij de noodzaak om door te lopen.

De zon stond recht boven hem en de hitte was heviger dan hij kon compenseren met het beetje water dat hij nog had. Hij had zoveel mogelijk kleren uitgetrokken, maar hun gewicht verplaatste zich alleen maar naar zijn rugzak. Het was voornamelijk het gewicht dat hem deed zweten, maar 's avonds zou hij de kleren weer hard nodig hebben.

"Wat er fout ging was dat je dacht dat je het recht had om bij me te zijn," zei Kate vanuit het niets.

Zack wist even niet hoe hij daarop moest reageren en antwoordde pas na een tijdje nadenken: "Dat wij samen waren was voor mij natuurlijk, Kate. We waren samen toen ik ging slapen en ik nam aan dat dat nog steeds zo was toen ik wakker werd. Mijn laatste gedachte voordat de wereld zwart werd ging over jou."

"Dat was ik niet, dat was de oorspronkelijke Kate. Jouw Kate. Voor mij was het als een gearrangeerd huwelijk met iemand die ik nog nooit gezien had."

"Maar voor mij was je niet veranderd. Je ziet er nog hetzelfde uit, je hebt dezelfde motoriek. Je ruikt zelfs nog hetzelfde."

"Dat betekent niet dat ik haar ben. Dat we zoveel op elkaar lijken is niet mijn schuld."

"Ook niet die van mij," merkte Zack op. "Maar ik probeerde je niet weg te duwen."

"Hou je bek! Je probeerde me met elke zin uit de tent te lokken. Je daagde me uit om jouw Kate te zijn omdat je niet wilde beseffen dat je haar al lang kwijt was."

"Ik heb jou altijd net zo behandeld als ik mijn eigen Kate zou behandelen," loog hij. Hij wist dat het een leugen was omdat de blauwe plekken in haar nek weer verschenen.

"Je wist dat ik niet jouw Kate was. Ze is dood. En jij hebt haar gewoon dood laten gaan. JE HEBT HAAR OPGEGEVEN!"

Ondanks dat hij zich zo voorgenomen had om rustig te blijven verloor hij zijn zelfbeheersing, net als toen. Voordat hij het wist had hij zijn handen weer om haar nek. "PRAAT NIET ZO OVER HAAR!" Ze schreeuwden nu allebei.

Hoewel hij met zijn duimen haar strottenhoofd dicht kneep wist ze uit te brengen: "Wat wil je nou? Me vermoorden? Idioot! Ik ben al lang dood! Ik ben alleen maar een deel van je verbeelding!"

De laatste tocht

Daar dacht hij even over na en hij antwoordde: "Weet je wat, je hebt gelijk. Ik hoef jouw gescheld niet meer aan te horen als ik dat niet wil. Ik vergeef je, Kate. Ik vergeef je. En nu opflikkeren!" En plotseling was ze weg. Hij had nooit bedacht dat het zo makkelijk zou gaan. Even bleef hij zo staan, met zijn handen om tien centimeter lucht, met moeite beseffend dat ze weg was.

Na een halve minuut liet hij zijn armen zakken en plotseling schoot de pijn van haar gemis door hem heen. Als ze op haar slechts was dan was Kate niet uit te staan. Ze kleineerde hem in bijna elke zin, liet geen mogelijkheid onbenut om hem op al zijn zwakke plekken te raken. Maar heel af en toe was ze zijn Kate en praatte en luisterde ze zoals de vrouw die hij zo lang geleden had achtergelaten. Dat was een fout geweest, één die hij niet nog eens had moeten maken.

"KATE!" riep hij. "KOM TERUG!" Zijn schreeuw echode over de prairie, maar niemand antwoordde. Zack riep nog één keer en zakte op zijn knieën. "Ik...bedoelde...het...niet zo," snikte hij. Maar nog steeds gaf niemand antwoord. Hij voelde haar aderen nog kloppen onder zijn vingers maar ze was weg. Ze martelde hem niet langer met haar snijdende opmerkingen, maar ze streelde hem ook niet meer met haar lieve woorden. Het duurde even voordat hij zich realiseerde dat hij door haar weg te sturen een keuze had gemaakt, net als toen hij een paar dagen geleden zijn zelfbeheersing verloor.

Zo zat hij een lange tijd stil, terwijl de zon hem genadeloos bestookte. Maar hij trok zich niets aan van de hitte. Hij huilde niet, maar zijn ogen stonden wel vol tranen en als hij met zijn ogen knipperde verdwenen ze maar even. Uiteindelijk pakte hij zijn waterfles, dronk de laatste druppels water die hij nog had en gooide de fles zo ver weg als hij kon. Toen stond hij langzaam op en begon, stap voor stap, weer te lopen.

EINDE